

Orçun Can

Tuhaf Balıklar

Roman

1. Nasıl Tamamen Kaybolurum

Üç günlüğüne yok olmam gerekiyordu.

Aynı anda hem Edinburgh’da bulunacak hem de elle tutulamaz, yakalanamaz, görünmez olacaktım. İlk gün tüm gün toplantım var diyeyim, ertesi sabah da yurtdışından biriyle toplantı olacağı için erken yatmam lazım. İkinci günün akşamı buluşmayı önereyim, sonra işler o kadar yoğunlaşsın ki (bir de migrenim tutar) bir türlü kafamı kaldıramayayım. Üçüncü gün... E o gün de kalabalık bir grupla yemek yenecek olur, *aa sen de gel* derim; ama tanımadığı insanlardı, kalabalıktı derken rahat hissetmez, kabul etmez. Sonra bana *bir sonraki sefere artık, ya da sen geldiğinde* der, kurtuluruz.

Tarık’ı sevmediğimden değil. Üniversite yıllarımız birlikte geçti; ama yedi yıldır görmediğim adamla oturup *burası da iyi şehirmiş aslında* diye suya sabuna dokunmayacak sohbetlere girmek istemiyordum. Anneme sorsanız ayıp, babama sorsanız yabaniilik. Ne yapalım, hiçbir zaman insanlarla rahat iletişim kurabilen biri olmadım.

Otuzlarıma girerken artık çok önemsemiyorum da, bir ara epey takmıştım bu duruma. Bende bir sorun olduğundan, kafamdaki sinir hücrelerinin bağlantılarındaki bir gevşeklik, eksiklik, bozukluk yüzünden bu hale geldiğimden emindim. Terapiye de gittim bunun için, başka şeyler için de. Sonunda ne öğrendim? Aslında dert ettiğim çoğu özelliğimin normal olduğuna, kendimde sevmediğim bazı şeyleri zaten kimsenin kendinde sevmediğine inandım. O yüzden şimdi kendimle barışığım. Tarık’la buluşmak istemiyor-

dum; çünkü... Çünküsü yok. İstemiyordum işte. O yüzden üç günlüğüne kaybolmam lazımdı.

Ya ne iyi olur görüşebilirsek. Bugün tüm gün toplantılardayım; ama haberleşelim.

Gönderdim mesajı. Bir saniye süren suçluluk duygusu hemen yurkariya, onun attığı ilk mesaja bakmama neden oldu.

Murat selam. Üç gün Edinburgh'dayım. Bir şirket grubuna refakat ediyorum. Gelmişken mutlaka yazayım istedim. Programın nasıl? Görüşebilir miyiz? İnternetim hep açık, yazabilirsin. Ararsan açamayabilirim. Sevgiler.

Kettle'daki suyun kaynamasını bekliyordum o sırada. *Belki de onun da buluşmaya gönüllü yok.* Tek isteği gelmişken niye aramadın, sormadın diye söylenmeyeceğimden emin olmak. Tarık öyle şeyler düşünmeyeceğimi bilir gerçi. Demek ki gerçekten görüşmek istiyor.

Morning! You up yet <3?*

Gözüm bir üstteki mesaja takıldı. Yarım saat önce Niamh'e attığım mesaj. Cevap yoktu. Görüp görmediğine bakmadım. O sırada ekran aydınlandı. Tarık'tan hemen cevap.

Erken uyanmışsın. Mesaj sesinden değıldir umarım. Tamam, hiç sorun değıl. Yarın sabah tekrar haberleşiriz. Benim otel şehir merkezinde sanırım. Sana yakın mı?

Hayda. Bilgisayarı aç, Google'a gir. *Nasıl tamamen kaybolurum? Enter.*

Kahvemim yanına bir de elma alıp bilgisayarın başına geçtim. Ekim başında artık hava iyice soğumaya başlamıştı. Termometreye yansımamıştı; ama aralıksız süren yağmur ve rüzgâr Ankara'nın

* Günaydın! Kalkmadın mı daha <3?

ayazını mumla aratıyordu. Dışarı baktım. Hava kapalıydı; ama yağmur yağmıyordu. İşe yürümeye karar verdim. Birkaç dakika haberlere bak, hazırlan ve çık. Tarık'ın mesajını soru işaretiyle bitirmesi önemli değil. Cevap vermezsem vermem.

Bankaya varmak yarım saatten biraz uzun sürüyordu. Evden çıkarken vaktim olduğunu fark edince daha yavaş yürümeye, kestirmeleri kullanmamaya karar verdim. Tepemdeki kapkara bulutlar tedirgin etse de yol boyunca bir damla yağmur yağmadı. Şehrin kasvetiyle de güneşsizliğiyle de bir derdim yok. Sadece böyle fırtına bulutları basmasına rağmen yağmur yağmayınca huzursuz oluyorum. O gün de içimde tekinsiz bir kıpırtıyla yürüdüm; ama bulutlardan çok Tarık'ın mesajından olduğunu düşündüm. Bir sokak geçtim, öbür parktan yürüdüm, şu köşeden çıktım derken daha fazla dayanamayıp cevap yazdım.

Tamam, haberleşiriz yarın.

Yeni bir mesaj daha almamak için dua ederek yürümeye devam ettim. Adımlarımı hızlandırdım. Sanki Tarık'ın bir sonraki mesajı peşimdeymiş de yeterince hızlı gidip bankaya varırsam mesaj gelmeden üstüne kapıyı kapatabilirmişim gibi.

Sabahın bu saatinde pek araba yoktu. Yürüdüğüm yolların sağında solunda çimler havanın renksizliğinden iyice koyu görünüyordu. Bankanın yerleşkesine girerken adımlarımı tekrar yavaşlattım. *Nasılsın, iyisin... Hava çok fena, değil mi? Evet, yazı özledim... Nasılsın, iyisin... Yağacak herhalde...* Hoşbeş edip, selam verip aralık binaların, insanların arasından geçip koltuğuma oturdum. Tam o sırada yeni bir mesaj geldi.

Hay senin. Bir an gerildim. Ekranı bakmak istemedim. Sonra kendime sinirlendim. Büyütecek ne vardı.

No. Off day. <3*

* Hayır. İzin günüm. <3